

Năm nay tôi 80 tu i.

Vô tôi th ng nói vô i m y con; «Ông bà mình nói ng i già hay sanh t t, đúng quá! Bậy coi; ba bậy bậy gi sáng nào u ng cà phê xong cũng i đ ng tr c t m l ch tháng treo phòng khách, nhìn tr m ngâm m t chút r i l y bút g ch treo ô vuông đ ngày hôm qua! Chi v y h ng bi t? H i ng thì ng nói g ch đ nh r ng đ n ngày n y tháng n y mình v n còn trôi sông l c ch ! Tr i đ t! Đ nh c Phá t h n ba m i năm ch ph i m i đây đâu mà đi g ch l ch t ng ngày! ng còn nói g ch đ coi ch ng nào mình m i thôi g ch đ v l i Vi t Nam...»

Câu nói c a tôi là s th t nh ng vì vô tôi không hi u nên cho là tôi già sanh t t! Làm sao gi i thích đ c m i l n tôi g ch treo m t ngày nh v y tôi có c m t ng nh là tôi v a nhích l i g n quê h ng m t chút – m t chút thôi – đ đ nuôi hy v ng th y m t ngày nào đó mình v n còn s ng mà tr v ...

Sáng nay, cũng gi ng nh m i ngày, tôi c m bút g ch treo ô vuông ngày hôm qua. Ô vuông ngày hôm nay đ p vào m t tôi làm tôi gi t mình; ngày n y, năm 1975! Tôi b ng nh ra, nh rõ, nh ng gì đã x y ra ngày đó, nh nh in. R i s «cái ngày đó» nó vu t kh i ký c v n đã quá hao mòn c a tu i già, tôi v i v l y gi y bút ghi l i...

* * *

... Hò i thò i trồ c 75, tôi làm vi c cho m t hăng d u Vi t Nam, ph trách nh p c ng xăng d u t Singapore vào kho d u Nhà Bè đ cung ng cho th tr ng dân s và quân s mi n nam Vi t Nam. Vì trong x có gi c nên th tr ng quân s chi m 60%, trong đó xăng máy bay d u đ u.

Các b n tôi trong quân đ i gi i thích cho tôi bi t r ng chi n tr ng mi n nam s y m tr c a không l c là quan tr ng nh t. Do đó, tôi luôn luôn theo dõi sát tình hình d tr xăng máy bay các kho d u mi n nam, t kho N i Hiên Đà N ng d n xu ng kho C n Th thông qua kho l n Nhà Bè...

Vào cu i tháng 4 năm 1975, sau l nh tri t thoái cao nguyên, tình hình quân s tr nên t t. S tr tay không k p, tôi còm-măng Singapore m t tàu xăng máy bay. Hay tin n y, hăng b o hi m có h p đ ng v i hăng d u tôi làm vi c đánh đ i n ph n đ i, không cho tàu d u qua Vi t Nam vì n c tình hình b t n. Đánh đ i n qua, đánh đ i n l i, cù c a c tu n h m i b ng lòng cho tàu d u qua, v i đ i u ki n ph i có h t ng c a Navy M h m i cho tàu vào sông Sài Gòn đ c p kho Nhà Bè!

Tôi báo cáo v i ban giám đ c vì lúc đó kho l n Nhà Bè tr l ng xăng máy bay ch còn đ có b y ngày tác chi n c a không quân. Ban giám đ c ch p thu n đ i u ki n c a hăng b o hi m.

Tôi v i vã gi i đ i n tho i l i c quan y m tr M đ xin h p kh n. Ông tr ng s tr l i; «Tôi s đ n ngay văn phòng ông. Cho tôi m i phút!». Tôi quen ông n y – tên W, th ng đ c gi i là «X p» – nh hay đi h p chung. Ông ta đ th ng nhã nh n, bi t chút đ nh ti ng Pháp nên l n nào g p tôi cũng nói; "Bonjour! ặ va?" (Chào ông! M nh h ?) X p W đ n văn phòng tôi v i hai ng i ph tá. Tôi đã làm s n h s nên sau khi m i ng i, tôi trao ngay cho h đ h đ theo dõi nh ng gì tôi s trình bày. M i phút sau, tôi k t lu n xin can thi p g p đ tàu d u xăng máy bay c a hăng tôi đ c h t ng, không quên nh c l i đ i m chánh y u là tr l ng xăng máy bay ch còn đ đ chi n đ u trong vòng có b y b a!

Nghe xong, X p W xin phép b c ra ngoài gi i radio v trung ng. M t lúc sau, ông tr vào, nét m t và gi ng nói v n t nhiên nh ch ng có gì quan tr ng h t; «R t ti c! Chúng tôi không giúp đ c! Thôi! Chúng tôi v !». Tôi đang nghe ngh n ngang c thì ông W v vai tôi nói nh b ng ti ng Pháp; «Allez vous en!» (Ông hãy đi, đi!) Ra đ n c a phòng, ng ng ng l i nhìn tôi, g t

Ngày Nay, Năm 1975...

Tác Giả: Tỉu T

Thứ Tư, 16 Tháng 5 Năm 2012 08:22

nhỏ đứng trước cái nhà nhỏ chào những tôi nghĩ là những người bạn nhỏ của tôi câu nói cuối cùng "Allez vous en!" (Ông hãy đi, đi!) ...

Tôi ngồi bắt đầu nghe tiếng tràn lên cửa vì thấy mình bắt đầu quá và cũng nghe thấy tiếng vô cùng cái quê hàng xóm nhỏ bé của mình, những tiếng cười đùa mà khi còn nhỏ tay tôi kéo đi theo thì «hà» dần... đứng trước cái nhà «hai bàn tay nắm lấy nhau» đứng chông chênh thật tình «khó khăn», rồi khi không còn còn nữa thì tôi tự nhiên buông bỏ không nghe thấy tiếng giục giục, vì bắt đầu tôi nghĩ «thông tin của tôi đó không làm gì được mình!» Tôi ráng kìm xúc động, bắt đầu qua phòng họp của ban giám đốc, chỉ nói được có mấy tiếng: «Chánh quy định Mất đi!».

Sau đó, tôi đánh đi qua Singapore, cũng chỉ bắt đầu câu; «Không có hàng tôi». Họ trả lời ngay; «OK! Good Luck!» (Nhìn đi! Chúc may mắn!)

Hai chúng tôi cùng, trong hoàn cảnh này và vào thời điểm này, nghe sao thật chua xót! Thấy mình có ba giờ chiều, những không còn lòng dẫu đâu đứng ngồi làm việc nên tôi lái xe về nhà. Tôi lái như cái máy, chỉ theo lộ trình quen thuộc mà đi. Về đến trước nhà, tôi bước xuống xe ngoài ngõ, đi bước vô. Về tôi chợt ra, ngạc nhiên; «Sao vậy vậy anh?». Tôi không nói được gì hết, chỉ gật đầu vào vai với tôi rồi bắt khóc. Về tôi chợt bắt đầu nghĩ gì đã xảy ra những chiếc nòng đoán được rằng tôi phải đau khổ lắm mới phát khóc như vậy. Cho nên nòng với anh đã tay vuốt vuốt lòng tôi với anh nói, giọng đầy cảm xúc; «...Khóc đi anh! Khóc đi!»

Ngày đó, tháng 10 năm 1975...Đúng là ngày này!